

Sygn. akt VII U 4241/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan - Karasińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 11 stycznia 2021 r. w Warszawie

sprawy A. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o emeryturę pomostową

na skutek odwołania A. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 12 sierpnia 2019 r. znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 12 sierpnia 2019 r. znak: (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się A. R. prawo do emerytury pomostowej.

Sygn. akt VII U 4241/19

UZASADNIENIE

A. R. w dniu 22 sierpnia 2019 r. złożył do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odwołanie od decyzji z dnia 12 sierpnia 2019 r., znak: (...), odmawiającej mu prawa do emerytury pomostowej.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że spełnia wszystkie przesłanki uprawniające go do nabycia prawa do emerytury pomostowej wymienione w przepisach ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1924). Wskazał, że w okresie od dnia 6 lutego 1985 r. do dnia 10 kwietnia 1992 r. był zatrudniony w (...) Oddział (...)w W. (obecnie zakład nosi nazwę (...)). Przez cały okres zatrudnienia wykonywał pracę na stanowisku kierowcy cementosamochodu o ładowności 21 ton, a także o masie całkowitej 40 ton. W trakcie powyższego zatrudnienia, jak również wcześniej w latach 1981-1984 pracował w warunkach szczególnych na wskazanym powyżej stanowisku pracy, co mogą potwierdzić zawnioskowani przez niego świadkowie. Dodał także, że były pracodawca, wystawiając mu świadectwo pracy, w jego treści błędnie określił jego stanowisko pracy wskazując, że pracował jako kierowca-mechanik podczas, gdy faktycznie nigdy nie świadczył pracy na stanowisku mechanika, a wyłącznie jako kierowca samochodu ciężarowego (cementosamochodu) powyżej 3,5 tony. W konkluzji odwołania ubezpieczony zwrócił się więc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie na jego rzecz prawa do w/w świadczenia (odwołanie z dnia 22 sierpnia 2019 r. k. 1-2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie z dnia 12 września 2019 r. organ rentowy wskazał, że decyzją wydaną w dniu 12 sierpnia 2019 r., znak: (...), odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury pomostowej na podstawie art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, ponieważ nie udowodnił on wykonywania na dzień 1 stycznia 2009 r. pracy w szczególnych warunkach lub pracy o szczególnym charakterze w wymiarze, co najmniej 15 lat. Zdaniem organu rentowego ubezpieczony udokumentował jedynie 13 lat i 19 dni takiego stażu. Do stażu pracy w warunkach szczególnych, Zakład nie uwzględnił okresu zatrudnienia od dnia 6 lutego 1985 r. do dnia 10 kwietnia 1992 r. w Przedsiębiorstwie (...) w W. z uwagi na brak przedłożenia świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych za ten okres. Dodał również, że praca kierowcy – mechanika nie jest pracą w warunkach szczególnych. Ponadto do stażu pracy w warunkach szczególnych nie uwzględnił także okresu odbywania przez odwołującego zasadniczej służby wojskowej od dnia 29 października 1976 r. do dnia 13 października 1978 r., gdyż okres ten nie został wymieniony, jako podlegający zaliczeniu w świetle przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych. Mając na uwadze powyższe okoliczności, organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do dochodzonego świadczenia (odpowiedź na odwołanie z dnia 12 września 2019 r. k. 20-21 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. R., urodzony w dniu (...), jest z zawodu kierowcą autobusu. W okresie od 14 września 1973 r. do 19 sierpnia 1976 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w W.. W dniu 9 maja 2017 r. w/w zakład pracy wystawił mu świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, w którym potwierdził, że powyższym okresie czasu był on zatrudniony na następujących stanowiskach pracy: od dnia 14 września 1973 r. do dnia 19 sierpnia 1976 r. jako uczeń w zawodzie kierowcy – mechanika, od dnia 20 sierpnia 1976 r. do dnia 18 grudnia 1978 r. jako mechanik napraw pojazdów samochodowych, natomiast w okresie od dnia 28 października 1976 r. do dnia 14 października 1978 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Wskazano też, że w w/w okresach czasu ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych, określoną w Wykazie A, Dziale XIV pod poz. 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., jak również określoną w Wykazie A, Dziale XIV poz. 16 pkt 2, stanowiącym załącznik do Zarządzenia nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1983 r. w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej. Ponadto zaznaczono, że użyta w świadectwie nazwa stanowiska pracy mechanik – kierowca pogotowia technicznego stanowi wyłącznie wewnętrzną nomenklaturę (książeczka wojskowa k. 3-5, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 9 maja 2017 r. k. 5 a.r.).

W okresie od dnia 20 lutego 1981 r. do dnia 31 marca 1984 r. ubezpieczony pracował w Przedsiębiorstwie (...) Oddziale przy ul. (...) w W. na stanowisku kierowcy za wynagrodzeniem ustalonym wg. XIII kategorii zaszeregowania, tj. 6.500 zł miesięcznie plus premia regulaminowa. Na mocy aneksu z dnia 1 czerwca 1981 r. ubezpieczonemu przyznano dodatkową stawkę wynagrodzenia z tytułu powierzenia dodatkowych czynności w postaci obsługi agregatów zamontowanych na cementowozach i betonowozach. Przed podjęciem zatrudnienia ubezpieczony odbył szkolenie z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy oraz został zapoznany z ryzykiem zawodowym oraz przepisami przeciwpożarowymi. Powyższy stosunek pracy został rozwiązany w dniu 31 marca 1984 r. na mocy porozumienia stron (świadectwo pracy z dnia 31 marca 1984 r. k. 7, aneks do umowy o pracę k. 9, umowa k. 11, instruktaż stanowiskowy k. 12-14, aneks z dnia 1 czerwca 1981 r. k. 16 a.s.).

W okresie od dnia 6 lutego 1985 r. do dnia 10 kwietnia 1992 r. ubezpieczony ponownie został zatrudniony w w/w Przedsiębiorstwie (...) Oddziale (...) w W. na stanowisku kierowcy-mechanika za wynagrodzeniem ustalonym wg. XIII kategorii zaszeregowania, tj. 8.600 zł za godzinę pracy. Do jego obowiązków, zarówno w tym okresie zatrudnienia, jak i w latach 1981-1984 należało kierowanie samochodami ciężarowymi tzw. cementosamochodami o ładowności 21 ton oraz o całkowitej masie do 40 ton. Samochody te składały się z ciągników siodłowych oraz naczep do przewozu cementu i wapna. Obsługując powyższe pojazdy, ubezpieczony przewoził cement i wapno, a realizowane przez niego czynności były wykonywane w dużym zapyleniu. Ponadto samodzielnie dokonywał załadunku pojazdu, co polegało na tym, że do specjalnego otworu w cysternie mocował rękaw za pomocą, którego do naczepy leciał cement i wapno

w zależności od zlecenia. Odbywało się to w dużym zapyleniu, które towarzyszyło tej czynności, przez co kierowca cały czas był narażony na różne substancje drażniące drogi oddechowe. Odwołujący obsługiwał samochody ciężarowe takich marek jak K., T., czy J.. Nie wykonywał przy tym żadnych innych prac, w tym prac na stanowisku mechanika, gdyż tym zajmowały się inne osoby zatrudnione w w/w zakładzie pracy. Wyżej wymienione obowiązki na stanowisku kierowcy cementosamochodu wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresie od dnia 3 grudnia 1991 r. do dnia 10 grudnia 1991 r. ubezpieczony ukończył kurs dla kierowców samochodów ciężarowych drugiego stopnia i złożył egzamin końcowy z wynikiem dobrym. Powyższy stosunek pracy został rozwiązany w dniu 10 kwietnia 1992 r. na prośbę pracownika. Powyższy zakład pracy wystawił odwołującemu świadectwo pracy, w którym potwierdził, że w okresie od dnia 6 lutego 1985 r. do dnia 10 kwietnia 1992 r. A. R. był zatrudniony w w/w Przedsiębiorstwie (...) w W. na stanowisku kierowcy-mechanika. Dokument ten nie został natomiast opatrzony adnotacją o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (świadectwo pracy z dnia 10 kwietnia 1992 r. k. 6, zaświadczenie z dnia 11 grudnia 1991 r. k. 8, karty wynagrodzeń i angaże k. 147, zeznania świadka J. K. k. 151-154, zeznania świadka J. M. k. 156-159, zeznania świadka S. K. k. 162-165, zeznania świadka Z. Z. k. 168-171, zeznania świadka A. B. k. 174-177, zeznania odwołującego k. 181-182 a.s.).

W okresie od dnia 11 maja 1992 r. do dnia 7 sierpnia 1996 r. A. R. prowadził własną pozarolniczą działalność gospodarczą, a w okresie od dnia 12 sierpnia 1996 r. do dnia 31 grudnia 1996 r. był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w charakterze osoby bezrobotnej. Następnie w okresie od dnia 1 stycznia 1997 r. do dnia 17 czerwca 1998 r. powrócił do prowadzenia działalności gospodarczej. W okresie od dnia 4 czerwca 1998 r. do dnia 5 lipca 1998 r. był zatrudniony w firmie (...) w W., a w okresie od dnia 6 lipca 1998 r. do dnia 11 września 1998 pobierał zasiłek chorobowy. W okresie od dnia 16 listopada 1998 r. do dnia 5 sierpnia 1999 r. ponownie był zarejestrowany w Urzędzie Pracy (...) W. jako osoba bezrobotna (decyzje Urzędu Gminy W., zaświadczenia z Urzędu Pracy, legitymacja ubezpieczeniowa, karta przebiegu zatrudnienia – nienumerowane karty a.r.).

W okresie od dnia 25 września 2012 r. do dnia 8 lipca 2019 r. A. R. świadczył pracę na rzecz Zakładów (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na stanowisku kierowcy autobusu. Powyższy stosunek pracy został rozwiązany na mocy porozumienia stron w związku z przejściem na emeryturę (świadectwo pracy z dnia 9 lipca 2019 r. k. 134 a.r.).

Ubezpieczony w dniu 15 stycznia 2019 r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o emeryturę pomostową z informacją dotyczącą okresów składkowych i nieskładkowych (wniosek o emeryturę pomostową, k. 114 - 125 a.r.).

Na podstawie dowodów uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania organ rentowy przyjął za udowodnione okresy nieskładkowe w wymiarze 1 roku, 9 miesięcy i 5 dni oraz okresy składkowe w wymiarze 37 lat i 6 dni, tj. staż sumaryczny w wymiarze 38 lat, 9 miesięcy i 11 dni. Natomiast staż w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze organ rentowy przyjął za udowodniony w wymiarze 13 lat i 19 dni. W rezultacie organ rentowy przyjął, że ubezpieczony nie udowodnił na dzień 1 stycznia 2009 r. okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, wynoszącego co najmniej 15 lat. Zakład Ubezpieczeń Społecznych poinformował także, że do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w myśl art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych nie został zaliczony okres zatrudnienia od dnia 6 lutego 1985 r. do dnia 10 kwietnia 1992 r. w Przedsiębiorstwie (...) w W. z uwagi na brak przedłożenia świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych za ten okres. Dodał również, że praca kierowcy – mechanika nie jest pracą w warunkach szczególnych. Ponadto do stażu pracy w warunkach szczególnych nie uwzględnił także okresu odbywania przez odwołującego zasadniczej służby wojskowej od dnia 29 października 1976 r. do dnia 13 października 1978 r., gdyż okres ten nie został wymieniony, jako podlegający zaliczeniu w świetle przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych. W związku z powyższym, decyzją z dnia 12 sierpnia 2019 r., znak: (...) odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury pomostowej (decyzja ZUS z dnia 12 sierpnia 2019 r., znak: (...) k. 137 a.r.).

Od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego, A. R. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 22 sierpnia 2019 r. k. 1-2 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych dokumentów oraz w oparciu o zeznania świadków: J. K., J. M., S. K., Z. Z. i A. B., a także ubezpieczonego A. R..

Dokumenty zostały ocenione jako wiarygodne. Żadna ze stron sporu ich nie kwestionowała, zatem stanowiły one podstawę ustaleń faktycznych. Podobnie zeznania zarówno przesłuchanych świadków, jak i ubezpieczonego, zasługiwały na wiarę, ponieważ świadkowie i ubezpieczony w taki sam sposób prezentowali czynności, jakie wykonywał A. R.. Co nadto ważne, J. K., J. M., S. K., Z. Z. i A. B. pracowali wraz z ubezpieczonym, w tym samym zakładzie pracy w pokrywających się okresach czasu, na stanowiskach kierowców, a zatem mieli możliwość obserwacji tego, czym ubezpieczony się zajmuje i jaki jest charakter jego pracy. Sąd zeznania wymienionych świadków i spójne z nimi zeznania ubezpieczonego ocenił zatem jako wiarygodne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 12 sierpnia 2019 r., znak: (...), jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zważyć, iż zgodnie z art. 148¹ § 1 kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. z 2021r., poz. 11, dalej: k.p.c.) sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Analizując w rozpatrywanej sprawie treść dokumentów, a także przepisy ustawy o emeryturach pomostowych, Sąd uznał, że nie zachodziła potrzeba prowadzenia postępowania dowodowego w szerszym zakresie, a także z tej przyczyny oraz z uwagi na jasne stanowiska stron oraz przeprowadzenie dowodu z pisemnych zeznań świadków i odwołującego, nie było konieczności wyznaczenia rozprawy. Rozpoznanie sprawy nastąpiło więc na posiedzeniu niejawnym.

Prawo do emerytury pomostowej, o którą ubiegał się A. R., oraz przesłanki konieczne do spełnienia określają przepisy ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2018r. poz. 1924). Ustawa ta ma charakter przejściowy, ograniczając prawo do uzyskania świadczenia dla osób urodzonych po dniu 31 stycznia 1948 r., które prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze rozpoczęły z dniem 1 stycznia 1999r. Celem tej ustawy jest ograniczenie kręgu uprawnionych do emerytury z powodu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze do mniejszej liczby sytuacji uzasadnionych rzeczywistą koniecznością przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w których oczekiwania osób, które rozpoczęły wykonywanie takiej pracy na starych zasadach, na wcześniejsze przejście na emeryturę, powinny zostać zaspokojone (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012r., II UK 164/11, OSNP 2013, nr 5-6, poz. 62 i z dnia 4 września 2012r., I UK 164/12, LEX nr 1284720).

Wskazany cel ustawy o emeryturach pomostowych realizują przepisy określające warunki nabycia prawa do przewidzianego w niej świadczenia, w tym art. 4 i art. 49. W myśl pierwszego z nich, prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. urodził się po dniu 31 grudnia 1948r.;
2. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
3. osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
4. ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
5. przed dniem 1 stycznia 1999r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;

6. po dniu 31 grudnia 2008r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

7. nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Z kolei art. 49 przewiduje, że prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

1. po dniu 31 grudnia 2008r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

2. spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;

3. w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2 okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Przesłanki wymienione w cytowanych przepisach muszą być spełnione łącznie. Oznacza to, że brak choćby jednego z tych warunków powoduje niemożność nabycia uprawnień emerytalnych, na co zwrócił uwagę m.in. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 26 kwietnia 2012 r. (sygn. akt III AUa 252/12) oraz Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 18 lipca 2013r. (sygn. akt III AUa 1664/12).

Zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. okresy pracy określone w ust. 1 stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 r., II UKN 598/00).

W orzecznictwie podkreśla się, że przy ustalaniu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym złożenie dowodu w postaci świadectwa pracy może być kwestionowane, co na podstawie art. 6 k.c. pociąga za sobą obciążenie ciężarem dowodu strony, która zaprzecza okolicznościom wynikającym ze świadectwa pracy. Należy bowiem ustalić, jakie prace ubezpieczony rzeczywiście wykonywał, albowiem ta okoliczność, nie zaś nazwa zajmowanego stanowiska, przesądza o ewentualnym istnieniu przesłanek dla przyznania dochodzonego świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2004 r.,

II UK 337/03). Tym samym brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub jego braki formalne nie świadczy o tym, że ubezpieczony faktycznie takiej pracy nie realizował. W postępowaniu przed sądem nie stosuje się bowiem ograniczeń dowodowych, jakie istnieją w postępowaniu administracyjnym przed organem rentowym. W orzecznictwie wielokrotnie wyrażano ugruntowany już pogląd, zgodnie z którym ze względu na powyższe, okoliczność wykonywania pracy w szczególnych warunkach może być dowodzona wszelkimi środkami dowodowymi, przy czym sąd nie jest związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organem rentowym. W postępowaniu przed sądem odwoławczym możliwe jest więc dopuszczenie dowodu z zeznań świadków lub z opinii biegłego na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w sytuacji, gdy wnioskodawca nie jest w stanie wykazać tej okoliczności jedynie w oparciu o dokumenty (uchwały Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r., III UZP 6/84, z dnia 21 września 1984 r., III UZP 48/84, a także wyroki: Sądu Najwyższego z 8 kwietnia 1999 r. II UKN 619/99, Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 14 grudnia 2004 r., III AUa 2474/03; Sądu Okręgowego w Tarnowie z 4 października 2013 r. IV U 1284/13). Dla oceny, czy pracownik pracował w warunkach szczególnych nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzony mu pracy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpatrywanej sprawy, Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe w oparciu o dowody z zeznań świadków, którzy współpracowali z odwołującym w trakcie spornego okresu zatrudnienia, a także dowody z dokumentów załączonych do jego akt osobowych na okoliczność ustalenia charakteru i warunków pracy wykonywanej w spornym okresie czasu. W oparciu o powyższe dowody, Sąd ustalił, że w spornym okresie zatrudnienia od dnia 6 lutego 1985 r. do dnia 10 kwietnia 1992 r. w Przedsiębiorstwie(...)w W. odwołujący pracował jako kierowca cementosamochodu - samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony, na co wskazywały zebrane w sprawie dowody, które w powyższym zakresie nie były kwestionowane i nie budziły wątpliwości. Jak wynika z postępowania dowodowego, w spornym okresie zatrudnienia odwołujący obsługując powyższe pojazdy, przewoził cement i wapno, a realizowane przez niego czynności były wykonywane w dużym zapyleniu. Ponadto samodzielnie dokonywał załadunku pojazdu, co polegało na tym, że do specjalnego otworu w cysternie mocował rękaw za pomocą, którego do naczepy leciał cement i wapno w zależności od zlecenia. Odwołujący obsługiwał samochody ciężarowe takich marek jak K., T., czy J.. Nie wykonywał przy tym żadnych innych prac, w tym prac na stanowisku mechanika, gdyż tym zajmowały się inne osoby zatrudnione w w/w zakładzie pracy. Opisane czynności realizował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zarówno w latach 1985-1992, jak i wcześniej w latach 1981-1984. Zeznający w sprawie świadkowie potwierdzili trudne warunki zatrudnienia oraz obecność dużego zapylenia, które w szczególności towarzyszyło czynności załadunku cementu i wapna na naczepę pojazdu za pomocą rękawa. Nie ulega zatem wątpliwości, że praca, którą świadczył ubezpieczony była pracą w warunkach szczególnych w rozumieniu powołanej ustawy o emeryturach pomostowych, określoną w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., Wykaz A, Dział VIII, poz. 2 – „prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów”. Praca ta jak wspomniano powyżej, była wykonywana przez odwołującego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, co pozwala uwzględnić powyższy okres na poczet stażu pracy odwołującego w warunkach szczególnych. Konsekwencją powyższych ustaleń było stwierdzenie, że odwołujący spełnia sporną przesłankę konieczną do nabycia prawa do emerytury pomostowej. Doliczenie spornego okresu zatrudnienia od dnia 6 lutego 1985 r. do dnia 10 kwietnia 1992 r. do stażu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze uwzględnionym przez organ rentowy, tj. 13 lat i 19 dni prowadzi do stwierdzenia, że odwołujący legitymuje się stażem pracy w szczególnych warunkach w wymiarze ponad 15 lat. Warunek, którego dotyczył spór, został spełniony i możliwe było przyznanie ubezpieczonemu prawa do wnioskowanego świadczenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 12 sierpnia 2019 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznał A. R. prawo do emerytury pomostowej, o czym orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

M.St.